

op fra deres Hjem, gav deres Børn og Ejendom i fremmedes Varetagt og sad nu her efter den døgnlange Rejse, alene betagne af Tanken om at faa Klarhed over sig selv, at komme til Sandheds Erkendelse og genvinde Hjertets tabte Fred og Lykke.

II

Imidlertid var der ogsaa bleven livligt henne i „Sandingehus“. Mens Folket forventningsfuldt lejrede sig om selve Skuepladsen for de kommende Dages betydningsfulde Begivenheder, samledes de agerende i Kulissen hos Fru Gylling.

Saa godt som alle Menighedens mere bekendte Personligheder havde indfundet sig. Der var Præster, Højskolefolk, Rigsdagsmænd, ja endog en bekendt Universitetsprofessor, der vel egentlig ikke hørte til Kresen, men hvis Nærværelse man ikke desmindre satte særlig Pris paa som et Vidnesbyrd om Viden- skabens endelige Anerkendelse af Vennesamfundets aandelige Opdyrkningsarbejde. Stor Opsigt vakte som sædvanlig Vilh. Pram, der — skønt forholdsvis ung som offentlig Personlighed — havde opnaaet fuld Færdighed i den Kunst at fastholde Folks Opmærksomhed og ved ildfuld Gestikuleren og lignende dramatiske Virkemidler gore sin Person til Midtpunktet i enhver Forsamling.

Det, der dog i Øjeblikket fortrinsvis beskæftigede Sindene, var en nylig indtruffen Meddelelse om, at selve Hs. Ekscellence Kultusministeren vilde bære Mødet med sin Nærværelse, mulig allerede indfinde sig til Aabnings- højtideligheden den næste Dag. Med Føje opfattedes denne store og sjældne Udmærkelse som en endelig Bekræftelse paa, at der var foregaaet et Omslag i de styrendes Stemning overfor Vennesamfundet og dets Mis- sion, og der gjorde sig i den Anledning en paafaldende